

sågo detta lysande, och, det som för oss var ännu dyrbarare, detta värmande, detta hjertliga mottagande, då blefvo vi förstummade, och det var blott en tanke, som rörde sig i vår själ. Denna fest, tänkte vi, måtte hafva en djup, en helig betydelse. Ja, Bröder, det var ej blott för att se och njuta, som vi besökte Eder. Det var för att allt fastare och fastare tillknyta de band, som oss förenar. Med hvarje år slår den Skandinaviska idéen djupare rötter i de Nordiska folkens hjertan. De börja allt lifvigare känna behovet af en gemensam framtid. Och är denna tanke ej blott skön, utan äfven sann, så kan den icke dö; ty en sann idé är ej lik ett stjernfall, som skimrar en stund, och försvinner; den är som polens stjerna: den vet ej af nedergången. Den är, som Marcelli rykte, enligt den Romerske Skaldens ord: "*Crescit occulto velut arbor ævo*". Det är då herrligt, att verka hvar och en i sin stad för den Nordiska andans enhet, det är då herrligt att samla strålar för en kommande ljusare dag. Och sättet, huru en Akademisk ungdom bör verka för detta mål, det visade oss den föregående Talaren i sitt oförgätliga tal på Gamla Upsalas Tingshög. Han hänvisade oss till andlig verksamhet; han uppmanade oss, att medelst skrifter och journaler befordra ett fast samband mellan hvarandra, och genom samma medel lifva den idé, som banar oss väg till folkens hjertan.

Köpenhamns Studenter! Det är mig en glädje, att i dag offentligt få förkunna, att Upsalas Studenter i denna rigtning verkat efter sin förmåga. Det är numera icke blott en och annan af Edra herrlige Diktare, som vi känna, läsa och beundra. Hvar sången klingar, hvar vetenskapen forskar, der se vi Eder förtjenst. Hvad sannt här tänkes, hvad skönt här diktas, hvad godt här verkas, dermed blifva vi alltmer och mer förtrogna. Och när så vi bygga på ett gemensamt altare för vetenskap och konst, så sammanflyttas ock våra hjertan, våra sträfvanden, våra förhoppningar. I dag är förhoppningarnas fest, en fest, sådan som Norden aldrig sett föllförne. Hvilket lif, som rör sig i denna skimrande sal, hvilken glädje, färdig att famna en värld; hvilket mod, färdigt om det fordrades, att gå mot en värld! Det är som vi kände flägten af en engels vingar. Den gamle Romaren trodde på en Genius, som föddes med honom, som log vid hans glädje, som gret vid hans tårar, som dog med honom. Det var en skön tro. Skandinavien har också sin skyddande Genius, en odödlig Genius. Det är han, som nu nedstiger i våra hjertan, som jublar i våra sånger. Det är nu vi röna sanningen af forntids-skaldens ord: "*Est Deus in nobis: agitante calescimus illo*." Och vi vilja allt framgent bevara denna *calor*, denna heliga låga, och, värmda af den, skola framtidens skördar bringas till